

Omsingeld!

Ik fiets in mijn eentje door de Lyceumstraat. Het is dinsdag en dus zijn de meisjes van het Lyceum er nog niet. Ciao had gevraagd om op hem te wachten omdat hij nog een halfuurtje iets moest doen. Hij had nog iets te bespreken met de coach van de schoolvoetbalploeg. Hij was duidelijk een beetje teleurgesteld toen ik vrij kortaf had gezegd dat ik liever al naar huis reed.

Ciao, die natuurlijk niet zo heet, is pas na Pasen op het College en in mijn klas geland. Hij was vanaf tel één “the new kid on the block”. Atletisch, want veelbelovend voetballer, clever en grappig, zij het op het randje van het brutale. Hij heet eigenlijk Massimo, maar zijn groet aan alles en iedereen – “Ciao!” – werd meteen zijn roepnaam in de klas.

Alle jongens vinden hem ‘cool’. De leraars vinden hem ‘een toegevoegde waarde’. En op weg naar huis heb ik al kunnen vaststellen dat hij in de Lyceumstraat een heuse sensatie is. Marijke vraagt veel naar hem. Lisa zie ik natuurlijk niet meer sinds het ongelukkige en uitgeregende kusincidentje.

Ik ben niet in de stemming voor gezelschap. De hele dag al niet. Ik wil alleen zijn en zo snel mogelijk naar huis. Naar mijn kamer. Naar mijn muziek. Onze muziek.

Ik zie al een tijdje vanuit een ooghoek hoe een groepje fietsers vrij dicht nadert. Ze lachen en ze zijn opvallend luid. Ik tel ongeveer vijf jongens en twee meisjes. De meisjes dragen geen uniform en de jongens lijken me niet meteen van onze school. Terwijl ze nagenoeg naast me rijden, veel te dichtbij, bedenk ik dat het waarschijnlijk leerlingen van het Atheneum zijn. Ze zien er uit als laatstejaars of op zijn minst vijfdejaars.

Ik tel nu minstens vijf ongemakkelijke tellen. Ze rijden nu voor, naast en achter me.

“Wat een schoon haarbandje!” roept een van de jongens, wijzend naar mijn rode bandana.

“Wat een schatje!” lacht een van de meisjes.

“Waarom rijdt ge zo alleen?”

“Waarom zien de mannekes van het College er altijd als meisjes uit?”

“Hey, mietje! We praten tegen u!”

Ik reageer niet. Ik probeer gewoon verder te rijden. Ik voel me eerder geïrriteerd dan geïntimideerd. Ik ben niet bang van die bende idioten. Ik ben op dit moment eigenlijk van niemand bang. Waarom zou ik? Wat kan het me schelen?

De jongens vlak voor me stoppen nu abrupt. Ik kan niet meer verder. Ik word gewoon omsingeld. In twee tellen staan ze allemaal om me heen. Ik stap van mijn fiets en ik gebruik die als een soort hek om me tegen de belagers te beschermen. Ze staan nu in een halve cirkel om me heen terwijl ik met mijn rug tegen de muur sta. Letterlijk.

“Wat wilt ge?” vraag ik brutaal.

“Wow! Het is een spinneke!” lacht het donkerharige meisje.

Een van de grote jongens probeert met een uithaal mijn bandana weg te kapen, maar ik reageer sneller en kan hem ontwijken. Dan steek ik de bandana vliegensvlug weg in mijn broekzak. Die wil ik niet kwijt. Die zal ik verdedigen.

“Waar is uw vriendje? Uw schatje heeft u verlaten, hebben we gehoord...” spot een van hen. Hoe weten ze dat? Kennen ze mij? Ik ken toch bijna niemand op het Atheneum.

“Ocharme! Zo eenzaam!” lacht het blonde meisje.

Ken ik haar van ergens? Heb ik haar met Lisa gezien?

“Zullen we u een beetje troosten? Ge hebt nu niemand om mee te spelen!” lacht de jongen die mijn bandana wilde weggraaien. Hij steekt zijn duim in zijn mond en hij maakt obscene geluiden. Iedereen lacht luid.

“Zullen we u meenemen in een hoekske?”

“Het is uw geluksdag!”

“Zal ik uw fiets vasthouden, aapke? Dan kunt ge fijn uw twee handjes gebruiken!” zegt de grootste jongen. Een kerel met een snor.

Ik ben nog steeds niet echt bang. Ik heb de indruk dat ze me eerder belachelijk willen maken dan me echt iets aandoen.

De grootste jongen komt nu veel te dichtbij. Hij zou me zonder probleem kunnen vastgrijpen. Hij doet alsof hij zijn broek wil losknopen en hij zegt lachend: “Hebt ge ooit zo’n banaan gezien? Ge lust toch banaan, he aapke?”

“Pas maar op, Thomas, ik denk dat hij bijt!” zegt het blonde meisje.

“Wow, hoor wie het zegt! Spreekt ge uit ervaring, Marie? Bijt ge ook als ge geen goesting hebt?”

Iedereen lacht. Ze schijnen zich geweldig te amuseren.

Dan komen nog twee jongens heel dichtbij. Ik kan werkelijk geen centimeter meer bewegen. Ik begin nu toch in mezelf te tellen.

“Drie bananen voor één klein aapke! Echt uw geluksdag!” Eén van de jongens raakt mijn haren aan. “Maar ge ziet niks zonder uw haarbandje?”

Ik sla zijn hand weg. “Blijf van me af, baviaan!” zeg ik luid.

Ze lachen weer uitbundig. “Hij ziet nog heel goed! Hij ziet dat gij op een baviaan lijkt!”

Als ze denken of hopen dat ik ga beginnen huilen, dan hebben ze het mis. Ik weet dat ik vuur spuw met mijn ogen. Mijn vuisten zijn gebald. Al blijf ik tellen, maar dat weten of zien ze niet. Dan zie ik hoe een grote groep fietsers komt aanrijden. Ik herken meteen de stem van Ciao. Ik zie ook enkele bekende gezichten van het voetbalteam. Dit zijn allemaal Collegejongens.

Ciao heeft snel door dat er hier iets heel erg mis is. Dan ziet hij mij. Hij zegt iets tegen de anderen. Met minstens vijftien rijden ze nu naar ons toe.

“Wow, de cavalerie komt eraan!” lacht de snor. Zijn medestanders kijken toch wat bedenkelijk.

“Ik zou mijn broek maar dicht doen, als ge uw banaan niet kwijt wilt...” zeg ik scherp.

De snor lacht smalend. “Gij vraagt er echt om, he trutteke?”

“Hij vraagt volgens mij dat ge hem nu met rust laat!” zegt Ciao, die nu plots neus aan neus staat met de snor. “Nu en voor altijd!”

De snor grijnst. “Vraagt hij dat? Of vraagt gij dat?”

Ciao is een stuk jonger dan de snor, maar hij is minstens even imposant. Ik heb bovendien de indruk dat die twee elkaar kennen. Ze staan niet voor het eerst tegenover elkaar.

“6-0! Wilt ge nog eens zo’n pak slaag?” lacht een van de Collegejongens. De andere jongens van ‘ons’ voetbalteam lachen luid. Ik herinner me nu dat het College het Atheneum enkele weken geleden meedogenloos heeft ingemaakt. Ze kennen elkaar dus van die match.

“En toen waren we elf tegen elf...” grinnikt Ciao. Een niet subtiele verwijzing naar de duidelijke overmacht van het College op dit eigenste moment.

“Ge raakt deze jongen met geen vinger aan!” zegt Ciao heel nadrukkelijk. “Anders is het oorlog!”

De snor haalt nonchalant zijn schouders op. “Wie wil er oorlog? Voor dat aapke?” Hij kijkt geamuseerd in mijn richting.

“Het aapke heeft een nieuw vriendje... Hij heeft uw banaan niet meer nodig, Thomas!” lacht het blonde meisje. De anderen van het Atheneum lachen mee.

De gemengde bende van het Atheneum rijdt nu traag van ons weg. De snor vertrekt als laatste. Hij behoudt duidelijk zijn cool en Ciao laat hem wijselijk in die waardigheid. Hij denkt waarschijnlijk dat dat beter is, vooral voor mij. De snor wuift nog eens naar mij en hij zegt tegen Ciao: “Tot op het veld volgende week, Italiaan!”

“Graag!” glimlacht Ciao.

De cavalerie informeert nog even of alles met mij in orde is. Dan fietsen ze rustig weg.

Ciao legt zijn arm over mijn schouder. “Ge hadt op mij moeten wachten”, zegt hij.

“Het was niet zo dramatisch als ge denkt...” zeg ik, “ze wilden me alleen maar intimideren, ik denk niet dat er iets gebeurd zou zijn...”

Ciao trekt een vies gezicht. “Dat weet ge niet, dat zijn geen lieverdjes, die mannen!”

Ik zucht. “Ik kan me verdedigen, ik heb dat al eerder moeten doen.”

“Ik twijfel daar niet aan, ge zijt een fel manneke!” glimlacht hij. “Ik laat de eerste vijf vanaf nu aan u over... als het er meer zijn, dan kijk ik of ge misschien wat hulp kunt gebruiken, oké?”

Ik glimlach nu ook. “Grazie, Ciao!”

“Prego!”

“Hij gaat u vanaf nu wel met rust laten... Hij is de kapitein van zijn ploeg en ik ben onze kapitein, dus... is er een vorm van respect voor elkaar. Das voetbal, he! Ook al is hij inderdaad een chimpansee!”

Bavianen en chimpansees... noemden ze me daarom “aapke”? Boden ze me daarom hun bananen aan? Ik vind dit een grappige bedenking, maar ik deel hem niet met Ciao. Hij zou natuurlijk, net als ik trouwens, meteen begrijpen wat ze bedoelden...

“Hebt ge hem daarom een waardige aftocht gegund?” vraag ik.

“Goed gezien!” knipoogt hij.

We fietsen nu richting zijn thuis. Ik had al het vermoeden dat hij ging zeggen wat hij dan zegt...

“Ge komt effe binnen, we hebben spaghetti!”

“Ge hebt altijd spaghetti!” lach ik.

“Dus kunt ge altijd binnenkomen!”

“Uw ma weet van niks...” probeer ik nog. Al heb ik nu eigenlijk wel zin om met hem spaghetti te eten.

“Meeh, we zijn Italianen, he!” zegt hij met een opzettelijk overdreven Italiaans accent, terwijl we van onze fietsen stappen.